

N:o 29.

Ank. till Riksd. kansli den 23 maj 1906.

*Betänkande angående ändrad lydelse af § 4 i förordningen
angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner
och rättigheter den 2 december 1892.*

I punkten 3:o) af sitt betänkande n:o 25 angående en mellan Sverige och Tyska riket afslutad handels- och sjöfartstraktat hade bevillningsutskottet anmält, bland annat, att beträffande Kungl. Maj:ts till utskottet hänvisade propositioner n:is 151 och 162 med förslag till ändrad lydelse af § 4 i ofvannämnda förordning utskottet komme framdeles, sedan sig visat, om den framlagda traktaten blefve af Riksdagen godkänd, att afgifva särskildt yttrande.

Hvad först beträffar den kungl. propositionen n:o 151, som afser att upphäfva det i berörda § förekommande stadgande, på grund hvaraf norska handelsresande hittills uti ifrågavarande hänseende intagit en undantagsställning i jämförelse med andra utländska handelsresande, har Kungl. Maj:t i propositionen n:o 162, jämte det Kungl. Maj:t föreslagit viss förändrad, här nedan intagen lydelse af ifrågakomna §, förklarar, att, därest detta förslag bifölles, Kungl. Maj:t frånträdde det i förenämnda proposition n:o 151 framställda förslag till förändrad lydelse af ofvanberörda §.

Enligt det i propositionen n:o 162 innefattade förslag skulle ifrågavarande § erhålla följande förändrade lydelse:

»Utlänning eller i utlandet bosatt svensk undersåte, som icke för det år, hvarför uppbörd af bevillning till svenska staten senast ägt rum, erlagt bevillning för inkomst af kapital eller arbete, skall, då han reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning

till inledande af handel, med eller utan varuprof, bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, vid ankomsten till riket till närmaste kronouppbördsman i stad aflämna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här kvarstanna, samt därvid för rättigheten att idka dylik handel förskottsvis erlægga en afgift af etthundra kronor för den första tidrymden af trettio på hvarandra följande dagar, räknade från och med den dag afgiften erlägges, ehvad han vill under hela denna tidrymd eller blott en del däraf begagna sig af rättigheten, och, om verksamheten utan afbrott fortsättes utöfver de första trettio dagarna, af femtio kronor för hvarje i omedelbar anslutning därtill kommande tidrymd af femton dagar, hvilka afgifter skola, antingen för längre tid på en gång eller för minst den tidrymd, för hvilken vid inbetalandet afgift, enligt hvad nyss är sagdt, lägst må erläggas, inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, där han vid betalningstiden sig uppehåller; skolande kvittenset å den erlagda afgiften, hvilket uttryckligen bör angifva sista dagen i den tidrymd, för hvilken afgift blifvit erlagd, vara meddeladt å tryckta blanketter, som, efter vederbörliga rekvisitioner, böra af statskontoret Kungl. Maj:ts befallningshafvande tillsändas, för att kronans uppbördsmän i städerna tillhandahållas, och hvilka blanketter, som skola lyda dels å ett hundra och dels å femtio kronor, böra innehålla erinran om behörigt iakttagande af hvad gällande författningar i afseende å dylik handel stadga.

Den utländing eller med utländing, enligt hvad här ofvan är sagdt, likställde svenska undersåte, som utbjuder eller slutar handel om utländska varor, skall å den ort, hvarest han först utöfvar sin verksamhet i landet, innan handel därstädes inledes, i stad inför borgmästare, stadsfiskal eller poliskommissarie eller ock å polisvaktkontor samt å landet inför vederbörande kronofogde eller länsman eller ordföranden i socknens kommunalnämnd, styrka, att han behörigen erlagt den stadgade afgiften, och skall bevis om sådan anmälan på begäran meddelas; åliggande det handlanden eller handlexpediten att på anfordran uppvisa kvittens å erlagd afgift. Beträdes någon, som antingen ej erlagt afgiften eller ock underlåtit att hos vederbörande myndighet, på sätt ofvan blifvit föreskrifvet, förete bevis om afgiftens erläggande, med att idka dylik handel, böte från och med etthundra till och med femhundra kronor, och vare han därjämte i förstnämnda fall skyldig utgifva afgift för den tid, hvarunder den oloffliga handeln utöfvats. Förbrytelser häremot upptagas af poliskammare, där sådan finnes, och eljest af allmän domstol; och fördelas de ådömda böterna lika mellan åklagaren och den kommun, hvarest förbrytelsen blifvit begången.

Redovisning för de, enligt hvad här ofvan är föreskrifvet, från statskontoret Kungl. Maj:ts befallningshafvande tillsända kvittensblanketter, hvilka, intill dess de till uppbördsmännen utlämnas, skola förvaras för länen i landtränteriet och för Stockholms stad i öfverståthållarämbetets afdelning för uppbördssärenden, skall af Kungl. Maj:ts befallningshafvande till statskontoret afgifvas inom januari månads utgång det följande året; skolande af uppbördsmän för de af honom från Kungl. Maj:ts befallningshafvande mottagna kvittensblanketter redovisning, bestyrkt å landet af häradsskrifvaren, i Stockholms stad af kamreraren i öfverståthållareämbetets afdelning för uppbördssärenden och i öfriga städer af magistratens ordförande inom den 15 i samma januari månad afgifvas till Kungl. Maj:ts befallningshafvande, som har att densamma insända till statskontoret, hvarifrån redovisningen aflämnas till kammarrätten för att tjäna till ledning vid räkenskapernas granskning.»

Af det vid propositionen n:o 162 fogade statsrådsprotokoll öfver finansärenden inhämtas, att chefen för finansdepartementet vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t anfört följande:

»Vid underdånig föredragning förut denna dag af frågan om afslutande af en handels- och sjöfartstraktat mellan Sverige och Tyska riket hade jag tillfälle framhålla önskvärdheten däraf, att i samband med en dylik traktats afslutande vissa ändringar blefve vidtagna i gällande bestämmelser angående bevillningsafgift för utländska handelsresande. Under åberopande af hvad jag härom vid nyssberörda tillfälle yttrat, anhåller jag nu få framlägga förslag till de ändringar i nådiga förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 2 december 1892, hvilka i anledning häraf må anses erforderliga.

I detta sammanhang har jag att erinra, hurusom Kungl. Maj:t i nådig proposition den 4 innevarande maj föreslagit Riksdagen att antaga ett propositionen bilagdt förslag till ändrad lydelse af § 4 i nyssnämnda förordning; afseende samma förslag att upphäfva det i berörda § förekommande stadgande, på grund hvaraf norske handelsresande hittills uti ifrågasvarande hänseende intagit en undantagsställning i jämförelse med andra utländska handelsresande.

Hvad angår ofvanberörda, i sammanhang med förenämnda traktat ifrågasatta förändringar i afseende å bevillningsafgift för utländska handelsresande, innefatta desamma, såsom jag tidigare haft tillfälle närmare utveckla, smärre jämkningar dels beträffande beräkningen af bevillningsafgiften för det fall, att handelsresanden utöfvar sin verksamhet utöfver

en tidrymd af trettio på hvarandra följande dagar, dels ock i afseende å kontrollföreskrifterna rörande dylik afgifts erläggande. Dessa förändringar synas mig icke vara af den betydelse, att deras tillämpning bör förbehållas endast tyske handelsresande och — såsom följd häraf — sådant lands undersåtar, med hvilket Sverige ingått traktat om behandling såsom mest gynnad nation, utan böra desamma, enligt min mening, blifva gällande för alla utländska handelsresande, oafsedt hvilken nationalitet dessa tillhöra.

Om denna åsikt godkännes, bör följaktligen § 4 i ifrågavarande förordning gifvas en annan lydelse än den, som densamma skulle erhålla enligt förenämnda nådiga proposition den 4 innevarande maj.

Den nu ifrågasatta förändrade lydelsen af nämnda § torde böra erhålla tillämpning samtidigt därmed, att traktaten träder i kraft.»

Som Riksdagen numera bifallit Kungl. Maj:ts proposition angående en mellan Sverige och Tyska riket afslutad handels- och sjöfartstraktat, får utskottet hemställa,

1:o) att det af Kungl. Maj:t i förevarande proposition n:o 162 framlagda förslag till förändrad lydelse af § 4 i förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 2 december 1892 må af Riksdagen bifallas; samt

2:o) att, vid bifall härtill, Kungl. Maj:ts ofvanberörda proposition n:o 151 måtte, i enlighet med hvad Kungl. Maj:t föreslagit, få anses förfallen.

Stockholm den 23 maj 1906.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.